

[Valbak.]

har fået dækning gennem den halvårige pristalsregulering, der gælder for dem. Analysen kan også vise, at en vis del af tillægget kompenserer andre prisfordyrende forhold i overenskomstperioden, som pensionisterne på anden måde har fået dækning for som i det tilfælde, hvor pensionisterne fik kompensation for momsforhøjelsen i 1968 allerede ved forhøjelsens indførelse, mens de lavestlønnede fik dette forhold dækket ind gennem lønforhøjelserne. Endvidere kan man diskutere, om forhøjelser bør foretages med udgangspunkt i de maksimale lønstigninger eller med udgangspunkt i det gennemsnitlige tillæg.

Endelig kan jeg nævne forskellen i beskatningsforholdene på det givne beregningstidspunkt. Pensionisterne har som bekendt ikke hidtil betalt skatter, det gælder endnu for 1969; de lavtlønnede betaler skat. Forhøjelsesprocenterne er da også altid tidligere blevet reduceret. Den enkeltfaktor, der betyder mest, er nok beskatningsfaktoren. Denne faktor er der ved hver velstandsregulering som altså også i det foreliggende forslag reduceret for.

Det er nok rigtigt, at man ikke tidligere har foretaget en så nøje analyse som denne gang til udskillelse af elementer i lønstigningen, som pensionisterne på anden måde har fået dækning for. Man har antagelig slået sig til tåls med, at pensionisternes overdækning passende kunne modsvare den efterfølgende længslidning, og ser man tilbage på den forløbne tid, opdager man, at pensionisternes og de lavtlønnedes indbyrdes forhold som ved et Guds under ser ud til ikke at være blevet forrykket noget videre.

Også ved det forslag, der er lagt på bordet, er der efter min bedømmelse givet pensionisterne nogen overdækning. Hvorvidt denne overdækning vil vise sig stor nok til at modsvare en eventuelt kommende længslidning, ja, det får vi ifølge sagens natur først opklaret på et betydeligt senere tidspunkt end nu. Mit parti vil sætte megen pris på, om ministeren i den kommende periode opmærksomt vil følge længslidningens fart for at se, om den skulle give anledning til, om jeg så må sige i utide at tage de såkaldte velstandsforhøjelser for pensionerne op til vurdering. Jeg vil gerne stille dette som et

spørgsmål til ministeren i fuld bevidsthed om det overordentlig vanskelige i opgaven.

Jeg vil dernæst gerne spørge, om ministeren er enig med mig i, at kildeskatten vil kunne give os det materiale, vi har brug for til at velstandsregulere pensionerne automatisk og på realistisk grundlag. Hvis ministeren er enig i dette sidste, vil jeg endelig gerne have lov at spørge, om ministeren ser sig i stand til at stille i udsigt, at et arbejde med at indføre en automatisk virkende velstandsregulering på dette grundlag vil blive fremskyndet mest muligt. Ved at indføre en sådan reguleringsfaktor undgår vi i fremtiden en diskussion, som vil være uundgåelig, så længe man bevæger sig på usikker grund.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at der på baggrund af de vedtagne overenskomster som foreslået af ministeren ydes tillæg til pensionisterne og gives forhøjelse af grænsen for hjælp til underhold.

Kurt Brauer: Der er flere vinkler, hvorfra man kan betragte dette forslag til lov, som det kaldes. Den ene er den, at man kunne begynde med at angribe ideen om overhovedet at kalde det et forslag til lov, for det er jo ikke noget forslag, det er en fuldbyrdet kendsgerning, der ligger på vort bord, det kan vi lige så godt se i øjnene.

En tidligere taler har været inde på, at ministerens oprindelige tanke om, hvad denne regulering måtte koste, var 84 mill. kr. De radikale sagde, at ordentlige beregninger ville vise, at kompensationen skulle være 105 mill. kr., og som sædvanlig blev de radikale tvunget i knæ, og resultatet blev de 94 mill. kr., som nu står i lovforslaget. Hvis det kun var beløbets størrelse, der skulle diskuteres her, så kunne man fristes til at sige: lad os lade være med at tage ordet til denne sag, fordi det er i virkeligheden besluttet, hvad der skal ske. Så kunne man lave den hurtige gennemførelse uden udvalgsbehandling osv., hvilken idé også er blevet luftet heroppefra.

Regeringen og dens støttepartier har villet foregøgle befolkningen, at den vil forhandle med og lytte til oppositionen i snart sagt alle sager. Det vil den altså ikke. Jeg vil vove den påstand, at dette såkaldte forslag kommer temmelig uændret tilbage til anden